

12 JULI 2009 – VIJFTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

AMOS 7, 12-15

In die tijd zei Amasja, de priester van Betel, tot Amos: „Ziener, u moet maken dat u wegkomt! Verdwijnt naar Juda en verdien daar uw brood maar met profeteren! Hier in Betel mag u niet meer profeteren, want dit heiligdom is van de koning en dit gebouw van het rijk.”

Amos gaf Amasja ten antwoord: „Ik ben geen profeet of lid van een profetengilde, ik ben veehouder en vijgenkweker. Maar de Heer heeft mij achter mijn beesten weggehaald en het is de Heer die mij gezegd heeft: ‘Trek als profeet naar mijn volk Israë!’”

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE EFESIERS 1, 3-14

Broeders en zusters,

Gezegend is God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons in de hemelen in Christus heeft gezegd met elke geestelijke zegen. In Hem heeft Hij ons uitverkoren vóór de grondlegging van de wereld, om heilig en vlekkeloos te zijn voor zijn aangezicht. In liefde heeft Hij ons voorbestemd zijn kinderen te worden door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van zijn genade.

Hiermede heeft Hij ons begiftigd in de Geliefde, in wie wij de verlossing hebben door zijn bloed, de vergiffenis van de zonden dankzij de rijkdom van zijn genade. Die heeft Hij ons meegegeeld als een overvloed van wijsheid en inzicht. Want Hij heeft ons zijn geheim raadsbesluit doen kennen, de beslissing die Hij in Christus had genomen ter verwezenlijking van de volheid der tijden: het heil in Christus onder één Hoofd te brengen, alle wezens in de hemelen en alle wezens op aarde, in Hem.

In Christus hebben wij ook ons erfdeel ontvangen, daartoe voorbestemd door de beschikking van Hem die alles tot stand brengt naar het besluit van zijn wil, opdat wij verblijden de lof van zijn heerlijkheid, wij, die reeds te voren onze hoop op de Christus hadden gebouwd. In Christus zijt ook gij, nadat gij het woord van waarheid, het evangelie van uw heil hebt aangehoord, in Hem zijt ook gij tot het geloof gekomen, verzegeld met de heilige Geest der belofte die het onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van Gods eigen volk en tot lof van zijn heerlijkheid.

EVANGELIE

MARCUS 6, 7-13

In die tijd riep Jezus de twaalf bij zich en begon hun twee aan twee uit te zenden. Hij gaf hun macht over de onreine geesten en verbood hun iets anders mee te nemen voor onderweg dan alleen een stok: geen voedsel, geen reiszak, geen kopergeld in hun gordel. „Wel moogt ge sandalen dragen, maar trekt geen dubbele kleding aan.”

Hij zei verder: „Als ge ergens een huis binnengaat, blijft daar tot ge weer afreist. En is er een plaats waar men u niet ontvangt en niet naar u luistert, gaat daar dan weg en schudt het stof van uw voeten als een getuigenis tegen hen.”

Zij vertrokken om te prediken dat men zich moest bekeren. Zij dreven veel duivels uit, zalfden veel zieken met olie en genazen hen.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.rkbijbel.nl

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Sandalen

NADE SLECHTE ONTVANGST IN zijn vaderstad Nazareth trekt Jezus naar de dorpen in de omtrek. Hij roept twaalf leerlingen. Zij zullen later ook zijn apostelen, zijn missionarissen, moeten zijn. Laten ze het nu al maar eens proberen. Een stage op sandalen. Dat is nu toch wel het laatste waarmee we vandaag bezig zijn: missioneren, evangeliseren, ons geloof aan anderen verkondigen. Moeten we niet veeleer ieders gedacht respecteren, verdraagzaam zijn, tolerant?

Verdraagzaam, zeker. Geen oorlog voeren in naam van de godsdienst, alleszins niet. Elkaar respecteren, absoluut. Maar anderzijds is er ook dit: „Waar het hart van vol is, loopt de mond van over.” En Petrus en Johannes zeiden: „Wij kunnen niet zwijgen” (Handelingen 4,20).

Het is toch zo. Als je echt gelukkig bent, kun je er niet over zwijgen. De vraag schiet dus meteen dieper door: hoe gelukkig zijn wij met ons geloven? Hoe diep zit het in ons?

Ik gebruik met opzet het werkwoord ‘geloven’ en niet het zelfstandige naamwoord ‘geloof’. Geloven is een werkwoord. Het is een levende binding aangaan met Jezus. Het geloof is een stel waarheden, verboden en geboden. We horen het vaak vandaag: „Ja, die christelijke waarden zijn belangrijk.” Maar daar gaat het eigenlijk niet om, toch niet in de eerste plaats. Christen-zijn is niet louter instemmen met een serie waarden en waarheden. Christelijk ‘geloven’ is in relatie staan, zich verbinden met iemand, met Jezus verbonden worden. Dat zien we gebeuren bij de roeping van de leerlingen. Het eerste wat Jezus doet, is de leerlingen ‘bij zich’ roepen. Je mag het gerust sterker zeggen: ‘in zich’ roepen, tot een hechte relatie. De evangelist Johannes zal zonder reserves het woord ‘vriendschap’ gebruiken voor die relatie.

Dit is direct confronterend voor ons. Leeft Jezus in ons? En nog meer: leven wij in Jezus? Enkele stekelige vraagjes kunnen dat inleven peilen. Hoelang is het geleden dat ik bij een moeilijk moment heb gebeden: „Jezus, help me!”? Of nog veel langer geleden, als er iets heel moois gebeurt: „God, wat ben ik Je dankbaar!”? En wanneer viel ik voor het laatst biddend in slaap, geborgen met een onzevader?

Dit is het allereerste: we kunnen niet getuigen over geloofswaarheden. We kunnen alleen getuigen over ons geloofsleven. Dat was de eerste vraag: hoe diep gaat ons geloofsleven? Is er een dialogale relatie met Jezus?

Als wij werkelijk in God leven en Hij in ons, zal het getuigen vanzelf gaan. Dat is de tweede dimensie van geloven. We gaan niemand overweldigen met ons grote gelijk. Er is immers geen groot gelijk, wel een groot geluk. Anderen zullen het gewoon aan ons ‘zien’. Waar het hart van vol is, loopt de mond van over. Beter, waar het hart van vol is, loopt het hart van over. We zullen gewoon bij anderen zijn, met ons hart bij hun hart. Hart aan hart. En precies daar zijn we ook bij Jezus, want sinds Hemelvaart ontmoeten we de verrezen Jezus in hen. Als vrijwilliger in een ziekenhuis, duw je dan een bed waarin Jezus ligt. Als je kind 's nachts huult met een angstdroom, troost je Jezus. De dakloze in de haastige gangen van het Centraal Station in Brussel heet Jezus.

Ik ontving net weer het Franse tijdschrift Ombres et Lumières, voor familie en vrienden van mensen met een handicap (info op www.och.asso.fr). Telkens opnieuw lees je er hoe mensen in bijna ondraaglijke situaties weer kracht vinden in het ‘werkwoord’ geloven. Véronique die toch trouwt met haar vriend, na een ongeval verlamd voor het leven. Laurent en Sophie die een crèche openen voor kinderen met een handicap. Marie-Hélène met haar depressieve man. Er is ombre, schaduw, en revolutie, maar gaandeweg breekt stille vreugde door. Het gaat dan niet om een spirituele energie, die een plotse boost geeft, maar om een intens relationeel gebeuren, waarbij zij in de meest beperkte andere mens Jezus (h)erkennen. En meteen de unieke waarde van iedere mens, vooral van de meest bedreigden. En gaandeweg de diepe zekerheid dat zij op de juiste weg gaan door het leven. Of schrijf ik beter de juiste Weg, met een hoofdletter?

Hoe zwaar hun last ook, ze strompelen niet door het leven. Ik dacht eraan, toen ik net las dat de kandidaat-apostelen op sandalen liepen. Geen zware bottines of laarzen. Sandalen hebben – ondanks alles – iets van lichtvoetigheid. Of van vriendschap.